

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení, konaném dne 2. srpna 2021 v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Boučka a přísedících Květy Knoflíčkové a MUDr. Ing. Robina Šína, MBA,

takto:

Obžalovaný

[jméno] [příjmení]

[datum narození] v [obec], zaměstnanec [anonymizována dvě slova] [obec] u [obec], trvale bytem [obec a číslo], okr. [obec], fakticky bytem [adresa], [ulice a číslo],

je vinen

že

- I. v přesně nezjištěné době od 5. 4. 2011 do 14. 11. 2012, v tehdejší bydlišti v obci [obec] [číslo] okr. [obec] v jednom případě přistoupil ke svojí tehdy dceři [jméno] [příjmení], [datum narození], jejíž věk jako otec znal, využil toho, že nebyla schopna se mu pro nízký věk a menší sílu účinně bránit a když ležela na posteli, vysvléknul jí tepláky a kalhotky, a ačkoli mu říkala, aby toho nechal, uchopil ji za ruce, přitisknul ji k posteli, aby zabránil jejímu odporu, a následně jí zasunul penis do vaginy a vykonal na ní vaginální soulož až do vyvrcholení, přičemž ejakuloval do své ruky,
- II. v přesně nezjištěné době od 5. 4. 2011 do 14. 11. 2012, v tehdejší bydlišti v obci [obec] [číslo] okr. [obec], v době, kdy mu byla jeho dcera [jméno] [příjmení], [datum narození], jejíž věk jako otec znal, svěřena do péče, v úmyslu se sexuálně uspokojit přiměl nezl. [jméno] kleknout si na podlahu v koupelně, stáhl jí tepláky a kalhotky a v poloze zezadu jí zasouval pohlavní úd do vagíny, přičemž využil toho, že s ohledem na středně těžkou mentální retardaci nebyla nezl. [jméno] vůbec schopna pochopit jeho jednání a účinně se mu bránit,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. Jiřina Pavlovičová

- III. v přesně nezjištěné době od 5. 11. 2012 do 31. 1. 2015, v tehdejší bydliště v obci [obec], [ulice] ul. [číslo] okr. [obec], nejméně dvakrát využil toho, že [jméno] [příjmení], [datum narození] je duševně postižená, a pro středně těžkou mentální retardaci nebyla schopna pochopit jeho jednání a účinně se mu bránit, přistoupil k ní a v úmyslu se sexuálně uspokojit jí zasouval pohlavní úd do vagíny,
- IV. v době od 5. 11. 2012 do 31. 1. 2015 v obci [obec], [ulice] ul. [číslo] okr. [obec], v tehdejší bydliště nejméně ve čtyřech případech přistoupil k dceři [jméno] [příjmení], [datum narození], a za účelem svého sexuálního uspokojení na ni nalehl, a ačkoli křičela, žádala ho, aby toho nechal, a zkoušela ho odstrkovat rukama a nohama, nebyla schopna se mu ubránit, zasunul jí pohlavní úd do vagíny a vykonal na ní soulož,
- V. v období od února 2015 do 12.06.2019 v současném bydliště v obci [obec] [číslo] okr. [obec], opakovaně v přesně nezjištěných případech využil mentálního postižení dcery [jméno] [příjmení], [datum narození], kdy v důsledku středně těžké mentální retardace nebyla schopna pochopit jeho jednání a účinně se mu bránit, přistoupil k ní a v úmyslu se sexuálně uspokojit jí zasouval pohlavní úd do vagíny,
- kdy v důsledku jednání pod bodem 1) a 4) se u [jméno] [příjmení] rozvinula posttraumatická stresová porucha, která jí omezuje na běžném způsobu života flashbaky, živými vzpomínkami na trauma, úzkost, poklesy nálady, poruchami spánku, nechutenstvím, váhovým úbytkem, ztrátou radosti z dřívějších zájmů, s dobou trvání této poruchy po dobu delší než šest týdnů,

tedy

pod bodem 1. - 5.

- násilím donutil jiného k pohlavnímu styku, k takovému činu zneužil bezbrannosti jiného a takový čin spáchal souloží, na dítěti a způsobil jím těžkou újmu na zdraví,
- vykonal soulož s příbuzným v pokolení přímém,

čímž spáchal

pod bodem 1. - 5.

- pokračující zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2, písm. a), b), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku,
- pokračující přečin soulože mezi příbuznými podle § 188 trestního zákoníku, a

odsuzuje se

podle § 185 odst. 3 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi (7) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené [jméno] [příjmení], [datum narození], trvale bytem [obec a číslo], t.č. v Psychiatrické nemocnici [anonymizováno] na náhradu nemajetkové újmy v penězích částku 200.000 Kč.

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Plzni v této věci již jednou rozhodl rozsudkem ze dne 12. ledna 2021, č.j. 5 T 1/2020-446, kdy uznal obžalovaného vinným pod bodem 1. zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3, písm. a), c) trestního zákoníku a přečinem soulože mezi příbuznými podle § 188 trestního zákoníku, pod bodem 2. zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2

písm. a), b) trestního zákoníku a přečinem soulože mezi příbuznými podle § 188 trestního zákoníku, pod bodem 3., 4., 5. pokračujícím zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2, písm. a), b), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a přečinem soulože mezi příbuznými podle § 188 trestního zákoníku. Za to mu uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání osmi let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou.

2. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 4. 2021, sp.zn. 10 To 16/2021, byl tento rozsudek zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí. Vrchní soud vytkl krajskému soudu, že výpověď svědkyně [jméno] [příjmení] provedl podle § 211 odst. 2 písm. a) trestního řádu, ač k tomu nebyly zákonné podmínky. Proto mu uložil, aby tento důkaz provedl znovu, a to buď postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu nebo opětovným výsledkem poškozené. Dále odvolací soud vytkl soudu zdejšímu, že se řádně nevyrovnal s výpovědí poškozené [jméno] [příjmení] ohledně bodu 1. obžaloby, konkrétně s jeho časovým zařazením. V té souvislosti vrchní soud vyslovil pochybnost o správnosti právní kvalifikace z pohledu pokračování v trestné činnosti.

3. Z důkazů, provedených v hlavním líčení, byl spolehlivě zjištěn shora uvedený skutkový stav.

4. Obžalovaný se již v přípravném řízení doznal, že se svými dcerami uskutečnil pohlavní styky, tvrdil ovšem, že to bylo až v době, kdy dcery byly starší 15 let a že se pohlavním stykům s ním nijak nebránily. Konkrétně uvedl, že vůči starší [jméno] to nebylo na [ulice], ale na ubytovně [ulice] v [obec]. Byl to asi rok 2010. Potom ještě, co se týká [jméno], ve 14 letech to nebylo. Bylo jí daleko víc než 15. A definitivně to úplně skončilo, když si našel v [obec] milenku. To bylo asi začátkem roku 2017. Skončil to s tou milenkou poté, co se dal dohromady se svou současnou manželkou. S ní se seznámil v listopadu 2018. S dcerou už nebylo vůbec nic. Co se nastěhovali do [obec], tak [jméno] už měla přítele. A s [jméno] se snažil, aby se tomu spíš vyhýbal. A skončilo to opravdu úplně před rokem 2017. Velmi toho lituje. Pokud jde o [jméno], tak neví přesně, kdy to bylo poprvé, ale bylo jí daleko více než 15 let. Poprvé to bylo, když společně bydleli v obci [obec] ul. [ulice a číslo]. Tam bydlel od roku 2013 s dcerami [jméno] a [jméno] a svou tehdejší družkou [jméno] [příjmení]. S [jméno] měl pohlavní styk v tom bytě na [obec], v jednom pokoji. Nikdo další nebyl doma. Neví, jak na to reagovala jeho dcera. [jméno] to vůbec nedocházelo, ta situace, s ní nebyla rozumná komunikace. S [jméno] to párkrát bylo, ale snažil se spíš, aby to nebylo, aby se udržel, aby k tomu kontaktu nedocházelo. Pokud jde o počet případů, tak pořád to nebylo, ale někdy ano. Z [obec] se stěhovali do [obec] v listopadu 2014. V [obec] měl taky pohlavní styk s [jméno]. Snažil se to omezovat a vyhýbat se tomu. Pohlavním stykem myslí soulož. Neví, zda je dcera schopna se bránit, nebránila se. Úplně do konce styk nebyl, protože začal mít obavy. Styk s ní měl proto, že partnerka to s ním nechtěla, měla psychické problémy. Někdy jo, a spíš to bylo málo. Pohlavní styk s dcerou [jméno] byl párkrát. Poprvé to bylo na ubytovně v [obec] pod [anonymizována dvě slova] asi v roce 2010 v zimě. Pokud jde o to, jak [jméno] reagovala, tak koukala, no, nic neříkala. Potom to bylo asi jednou na [obec]. Tam bydleli skoro dva roky. Pak to bylo na [obec], ale tam už to pak skončilo, protože si našla prvního přítele. On tam za ní přijel tamten a začali spolu chodit a on už se mezi ně nemíchal. Protože, když by otěhotněla, tak aby byla jistota, že je to jeho. S dcerou [jméno] měl pohlavní styk až do vyvrcholení asi dvakrát, a to bylo předčasný. [jméno] se nebránila, neříkala, že to nechce. Vždy to bylo jen pár minut, od tří minut do pěti minut. S dcerou [jméno] souložil jenom zezadu. Na to, že by to bylo v koupelně, si již nepamatuje. S [jméno] to bylo tak, že byla na zádech, on na ní.

5. V hlavním líčení na této výpovědi setrval a doplnil, že [jméno] byla dne [datum] na gynekologickém vyšetření a byla panna. Dále pak přišel se zcela novou obhajobou, když uvedl, že [jméno] podstupovala pohlavní styky dobrovolně a za úplatu. Dostávala za to mobilní telefony a peníze. Za tímto účelem po něm pohlavní styky sama požadovala. na vysvětlenou tohoto posunu ve své obhajobě obžalovaný uvedl, že si na to v přípravném řízení nevzpomněl, neboť byl ve stresu.

6. Vina obžalovaného byla prokázána především výpovědí poškozené [jméno] [příjmení]. Ta v přípravném řízení uvedla, že s matkou bydlela do svých 13 let. Potom se odstěhovala k tátovi do [obec]. Sestra [příjmení] byla u táty už od začátku. Bydleli ona, [příjmení], táta, jeho přítelkyně [jméno] [příjmení] – [ulice] a její syn, [jméno] [příjmení]. Poprvé se to stalo v jejích 14 letech, tedy v době, když se odstěhovali do jedné ubytovny v [obec]. Ze začátku se nic nestalo, potom po nějaké době, tak ta jeho šla do nemocnice, ona měla něco v koleni. On přišel, svléknul jí, vytáhl ho a vlezl na ni. Vystříkl na ruku. V té ubytovně to bylo jen jednou, pak se stěhovali asi do [obec], tam se nic nestalo. Potom se stěhovali do [obec], tam znásilnil její sestru, v koupelně. Ona klečela, opírala se o vanu, on taky klečel a měl svlečený tepláky, ne úplně. Sestra se nebránila, nechala se, ale nelíbilo se jí to. Řekla jí to potom. Myslí si, že tady v [obec] už sestře neubližoval. Pak se stěhovali do [obec] a tam k tomu došlo s ní i se sestrou. Zase ji svlékl, on se nesvlékl, jen si jej vyndal. Snažila se křičet, mluvit na něj, aby toho nechal. Zkoušela nohama kopat, rukama, ale on ji držel. Na té [obec] se to stalo asi čtyřikrát nebo pětkrát, nepamatuje si to. [anonymizováno] taky na [obec] ublížil, v obýváku dvakrát. Poprvé šla okolo a viděla, jak sestra klečí a opírá se o postel, on také klečel, [příjmení] měla svlečený nebo stažený tepláky. Zase se nechala a zase pak za ní přišla, že se jí to nelíbilo. Ona za to vždycky něco dostala, nějakou sušenku, flašku pití nebo lízátko. Svědkyni se vždycky nějak snažil podstrčit peníze. Nedával jí víc než padesát korun. Ona si to ale nikdy nevzala. Ta [jméno] s nimi bydlela, ale nebyla u toho. Svědkyně jí to neřekla, ona se bála to někomu říct, až teď příteli. Ten jí řekl, aby to šla nahlásit. Z té [obec] se pak odstěhovali do [obec] a odtud utekla ke svému příteli. V těch [obec] u ní nic, ale u [příjmení] ano, říkala jí to. Ona tomu říká, že jí opíchal, a vždycky jí ukazovala, co dostala. Neví, kolikrát to bylo, ale hodněkrát. Teď k tátovi cítí nenávisť, nebere už ho jako tátu. On ji doma držel násilím, chtěla se odstěhovat, ale on jí sebral i občanku a platební kartu. Z důchodu (něco přes 11.000 Kč) jí dával 2.500 Kč, někdy jen 1.200 Kč nebo 1.000 Kč. Příteli ([jméno] [anonymizováno]) se svěřila poté, co odešla z domova.

7. V hlavním líčení na výpovědi setrvala, nedokázala však události zařadit časově tak, jak to učinila v přípravném řízení ani nedokázala zcela přesně specifikovat počet útoků na ní i na sestru. To se především týká časového zařazení prvního útoku na ní, když v hlavním líčení uvedla, že má pocit, že to bylo v jejích 14 letech, ale zařadit to spolehlivě nedokáže. Dále uvedla, že si nepamatuje, že by jí otec za pohlavní styk nabízel mobilní telefon, ale určitě by na takovou nabídku nepřistoupila. Ani peníze si za to nikdy nevzala.

8. Dále vypověděla, že v době, kdy jí otec znásilňoval, měla psychické problémy, nejedla, bála se spát. Tyto problémy se jí vrátily, když věc nahlásila na policii, opět nemohla spát a jíst. Nikdy se neodvážila vyhledat lékařskou pomoc. Dříve měla dvě velké záliby. Malovala a skládala básničky. Po těch událostech už jí básničky skládat nešly, malovala dále, ale už to nebylo ono.

9. Z výpovědi svědkyně lze tedy dovodit, že obžalovaný se opakovaně dopouštěl trestné činnosti vůči ní i [jméno]. To ostatně ani on nepopírá. Pro úplnost skutkových zjištění jsou důležité časové údaje, které svědkyně uvedla a údaje o množství útoků.

10. S ohledem na výše uvedené nelze spolehlivě dovodit, že by k prvnímu útoku došlo ještě v [obec] v době, kdy poškozená nedovršila věku 15 let. Obžalovaný tuto skutečnost popírá, naopak pohlavní styky po jejím patnáctém roce doznává. Za situace, kdy poškozená není schopna spolehlivě a jednoznačně určit dobu prvního útoku na ní, nelze postupovat jinak, než tuto pochybnost vyložit ve prospěch obžalovaného. Soud tedy uzavírá, že k prvnímu útoku na poškozenou [jméno] [příjmení] muselo dojít až v dalším bydlišti, tedy v [obec]. Ze zprávy [stát. instituce] žil [jméno] [příjmení] na adrese [obec a číslo] s manželkou a dcerami [jméno] a [jméno] na základě nájemní smlouvy ze dne 5. 4. [anonymizováno] a ukončené dne 14. 11. [anonymizováno].

11. Takovému hodnocení důkazů nahrává i lékařská zpráva gynekologického oddělení Oblastní nemocnice [obec] ze dne [datum], ze které vyplývá že při vyšetření byl shledána panenská blána svědkyně nepoškozená. Soud je toho názoru, že k pohlavnímu styku mohlo dojít i takovým

způsobem, že k porušení panenské blány ani dojít nemuselo, je ale pravdou, že tento důkaz ještě prohlubuje pochybnosti, které je nutno vyložit ve prospěch obžalovaného.

12. Obdobná situace je u bodu 2. Zde svědkyně [jméno] [příjmení] uvedla, že k útoku došlo v době, kdy bydleli v [obec]. Bližší časový údaj poskytnout nedokázala. Ze zprávy [stát. instituce] žil [jméno] [příjmení] na adrese [adresa], tedy v době od 31. 7. [anonymizováno] do 14. 11. [anonymizováno]. Tuto pochybnost, kterou nelze žádnými jinými důkazními prostředky odstranit, nutno tedy vyložit ve prospěch obžalovaného a promítnout jí jak do popisu skutku, tak do právní kvalifikace.

13. U dalších bodů pak nemá soud již žádné pochybnosti. Podle zprávy [ulice] [právníká osoba] byl [jméno] [příjmení] nájemníkem bytu na adrese [adresa], v období od 5. 11. [anonymizováno] do 31. 1. [anonymizováno], spolubydlícími byly [jméno], [jméno] a [jméno] [příjmení]. Tím je jasně vymezena doba páchaní trestné činnosti u bodu 3 a 4., přičemž četnost útoků byla stanovena na základě výpovědi svědkyně [jméno] [příjmení], a to minimálním počtem, který v případě pochybností uváděla. U bodu 5. je jasné, že k trestné činnosti docházelo v aktuálním bydlišti, tedy od února 2015. Ukončení trestné činnosti bylo stanoveno dnem zadržení obžalovaného. Soud nemá důvod při konfrontaci jeho obhajoby a dalších důkazů věřit obžalovanému, že trestnou činnost ukončil v lednu 2017.

14. K poškozené [jméno] [příjmení] byl zpracován znalecký posudek z psychologie. Z jeho závěrů vyplývá, že intelekt [jméno] [příjmení] je nevyvážený, v pásmu podprůměru, její verbální schopnosti a porozumění sociálních schopností jsou situované až do pásma lehké mentální retardace. Je psychosociálně a emočně nezralá, sociálně introvertovaná, submisivní, podrobnivá, ovlivnitelná, se sklony k závislosti, snadno podlehne pocitům viny. Má omezenou anticipaci budoucího jednání, sklony k naivitě a rigiditě. Nebyly u ní zjištěny sklony k patologické lhavosti, k záměrnému a účelovému blokování nebo zkreslování výpovědi. Celkově je poškozená obecně věrohodná. S ohledem na snížené intelektové schopnosti může být reprodukce prožité události oslabena, a to zejména s časovým odstupem, kdy potíže mohou být v důsledku oslabených verbálních schopností než paměti samotné. Její výpověď obsahuje prvky a kritéria specifické věrohodnosti v dostatečné míře. U poškozené znalkyně zaznamenala možnost přetrvávajících útrap ve formě strachu z možného jednání obviněného a symptomy typické pro posttraumatickou stresovou poruchu. S ohledem na oslabené mentální schopnosti a osobnostní předpoklady neměla potřebné dispozice k efektivnímu vymezení se vůči obviněnému. Byla na něm závislá jak emočně, tak i materiálně, čehož obviněný zneužil. Stal se tak pro ni zdrojem strachu, když současně na něm byla i závislá a nelze vyloučit, že ji k němu tento závislý vztah i nadále pojí.

15. V hlavním líčení na uvedených závěrech setrval. I na základě posudku lze tedy konstatovat, že výpověď poškozené je věrohodná a soud z ní také beze zbytku vycházel.

16. Soud měl k dispozici také výpověď poškozené [jméno] [příjmení]. Výslech se uskutečnil v Psychiatrické nemocnici [anonymizováno], byl veden velmi specifickým způsobem, a to i za využití různých pomůcek (plyšové figurky apod.). Výslech byl zaznamenán na videozáznam. Poškozená byla schopna odpovídat pouze na konkrétní dotazy. Uvedla, že táta ji fackoval, bolelo jí to. Táta ji píchal čůrákem, šahal jí na kozy, cucal jí prsa. V jejím pokoji, v kuchyni. Táta jí je dal na stůl a držel jí nohy a píchal jí. Opakovaně. Na otázku, kde to bylo, sdělila, že [obec]. Táta jí sundal tepláky a kalhotky a dal jí na postel. Dále svědkyně na figurce ukázala, jak ji táta píchal. Ukázala si rukou na rozkrok, na mužské figurce ukázala na penis a řekla, že se to jmenuje čůrák. Ona byla na rozkládací posteli, ležela. Figurku holčičky svědkyně položila na záda, mužskou figurku položila k ní čelem, přičemž obě figurky se dotýkají rozkrokem. V kuchyni ji táta dal na stůl, držel jí nohy a začal jí píchat čůrákem. To předvedla na figurkách tak, že figurku ženského pohlaví opřela zády o nohu vrchní komisařky a figurku mužského pohlaví postavila proti jejímu rozkroku. Taky jí to dělal na zemi, pokoji. koberce. Figurku ženského pohlaví ohnula v pase dopředu, figurku mužského pohlaví postavila penisem k zadku figurky ženského pohlaví, poté ji rovněž předklonila. Čůráka jí dával...na figurce ukázala na vaginu. Dále ukázala na otvor figurky v rozkroku (vagině),

tam ji sahal. K dotazu, kolik jí je let, kdy má narozeniny, uvedla, že neví. Na dotaz, zda tátovi něco říkala, když ji píchal, nesouhlasně zavrtěla hlavou, nelíbilo se jí to.

17. V hlavním líčení byla tato výpověď přečtena podle § 211 odst. 1 trestního řádu, když s ohledem na to, že hlavní líčení bylo konáno v nepřítomnosti obžalovaného podle § 202 odst. 5 trestního řádu, učinil soud tak pouze se souhlasem státní zástupkyně (§ 202 odst. 3 trestního řádu).

18. Mohlo by se zdát, že se jedná o zcela bezcenný důkaz, opak je ovšem pravdou. Poškozená dokázala velmi jednoduše usvědčit obžalovaného z toho, že s ní měl opakované pohlavní styky. Jejich způsob pak dokázala demonstrovat na panenkách. Právě s ohledem na mentální retardaci je třeba vnímat její výpověď jako ryze autentickou, zejména pak ve spojení s výpovědí její sestry. Poškozená není schopna jakýchkoli konstrukcí a smyšlenek, což ostatně potvrzuje dále zmíněný znalecký posudek.

19. Ze závěru znaleckého posudku z oboru psychologie tedy vyplývá, že poškozená má výrazný defekt intelektu, který odpovídá pásmu středně těžké mentální retardace. Z vývojového hlediska odpovídá její mentální úroveň dítěti ve věku kolem 4 let, její verbální schopnosti jsou na ještě nižší úrovni. Nemá kapacitu k vědomému zkreslování výpovědi. Její schopnost zapamatovat si prožité události jsou výrazně limitované, má abnormní paměťové schopnosti, nelze u ní nárokovat přesnou a podobnou reprodukci prožitých událostí. Její věrohodnost obecnou i specifickou je nutno hodnotit jako podstatnou měrou snižovou z důvodů rozumových schopností a vývojového úrovně. Vzhledem k vývojové úrovni nelze spoléhat na její schopnost odlišit reálné zážitky od fantaziálních představ. Na druhou stranu její rozumové a paměťové schopnosti v podstatě vylučují možnost, že by byla schopna si zapamatovat a opakovaně reprodukovat vymyšlené události. Opakovaně se vyskytující informace podané posuzovanou je nutno brát jako odraz prožitého. V žádném případě nebyla a ani v současné době není schopna plně posoudit význam a smysl jednání podezřelého, ani význam odporu proti takovému jednání.

20. Svědek [příjmení] uvedl, že s [jméno] [příjmení] se poznal asi začátkem srpna 2018. Od začátku byla dost zamlká, nechtěla mu říct, co se děje. Až někdy v květnu 2019, když se jí pořád ptal, co se děje, nakonec řekla, že jí táta znásilnil. Říkala, že jí to bylo nepříjemné a že znásilnil i její sestru [příjmení]. Uváděla, že se to stalo někdy v [obec], když jí bylo devatenáct let. Dále o tom moc nechtěla mluvit a změnili téma. Přiměl ji, aby to řekla i před jeho otcem [jméno] [příjmení]. Asi druhý den [jméno] řekl, že to musí jít nahlásit na policii. Bylo vidět, že se jí pak trochu ulevilo. Začala lépe komunikovat, neuhýbala očima jako dříve. [jméno] říkala, že to znásilnění bylo vícekrát, že zneužil i sestru [příjmení].

21. Svědkyně [příjmení] [příjmení], pracovnice „Domov [jméno] [příjmení]“ uvedla, že [příjmení] k nim do zařízení docházela od září roku 2016, do sociálně terapeutických dílen, dvakrát týdně. [příjmení] byla naivní, měla slabou slovní zásobu. Komunikovala jednoslovně, odpovídala spíše na dotazy. Trochu začala komunikovat až v posledním čtvrt roce. Asi na začátku roku 2018 začala být [příjmení] euforická, říkala jim, že bude mít miminko s tatínkem. [příjmení] při pobytu v [obec] průběžně malovala obrázky, kde se objevovala její rodina, tedy [příjmení], sestra [jméno] a táta. Na obrázcích se také objevoval kočárek a táta, kterému malovala něco mezi nohama. Když se jí na to ptali, co to znamená, tak [příjmení] říkala, že táta čurá. Malování bylo stereotypní až do poslední doby, tak do ledna 2019, kdy [příjmení] uváděla, že chce do pekla. Od té doby se začaly objevovat motivy pekla, kotel, čerti. [příjmení] pořád říkala, že chce do pekla, že se tam dostanou jenom paka. [příjmení] si na otce nestěžovala. Svědkyně [příjmení] [příjmení] vydala obrázky, které u nich [jméno] [příjmení] malovala.

22. Ohledně následků jednání obžalovaného na zdraví poškozené [jméno] [příjmení] byl vypracován také znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. U [jméno] [příjmení] byla diagnostikována posttraumatická stresová porucha. Mezi hlavní příznaky onemocnění patří u posuzované flashbacky, živé vzpomínky na trauma, provázané úzkostí a řadou tělesných potíží, kterými zpočátku trpěla i několikrát denně, nyní přetrvávají ve frekvenci několikrát do týdne. K

jejich evokaci stačí jakákoli maličkost připomínající trauma, ale dostavují se i spontánně. Když odešla z domova, vyhýbala se řadu měsíců sexuálnímu sblížení s partnerem. Dále se její onemocnění prezentuje řadou úzkostně depresivně neurotických příznaků, poklesy nálady, poruchami spánku, nechutenstvím, váhovým úbytkem. Též ztrátou radosti z dřívějších zájmů. Úzkostné a depresivní příznaky, opuštění některých zájmů, neschopnost prožívat vlastní sexualitu celkově mají za následek menší radost ze života. Znalkyně předpokládá, že bude poruchou trpět minimálně dva roky, další prognóza je nejistá i kvůli osobnostní výbavě, má sníženou schopnost čelit zátěži běžného života. O příčinné souvislosti výskytu této duševní poruchy s prožitým opakovaným zneužíváním není pochyb.

23. V hlavním líčení znalkyně na závěrech posudku setrvala a dále doplnila, že nezjistila jiné podněty či traumatické události, které by mohly být příčinou této diagnózy. Znalkyně připustila, že ke zhoršení duševního stavu mohlo dojít po oznámení věci policii, ale samotný proces trestního řízení není příčinou posttraumatické stresové poruchy. U poškozené byly zjištěny i symptomy úzkostně depresivní poruchy, která má podobné či stejné příznaky jako posttraumatická stresová porucha. Poškozená ale subjektivní potíže popisovala až v souvislosti s projednávanými událostmi. Popisované subjektivní potíže nemohli být projevem kardiologických problémů. Znalkyně nemohla najisto určit, kdy se posttraumatická porucha rozvinula, obecně lze říct, že se zpravidla objeví do půl roku od události, někdy samozřejmě dříve. Projevy poruchy byly patrné ještě v době znaleckého vyšetření.

24. Po zhodnocení znaleckého posudku, výpovědi znalkyně a výpovědi poškozené je patrné, že poškozená objektivně vykazovala příznaky posttraumatické stresové poruchy, a to nejméně od počátku trestního řízení (v souvislosti s touto dobou popisuje výrazné zhoršení psychických problémů) nejméně do znaleckého vyšetření. Prokazatelně tedy tato porucha trvala nejméně od 10. 6. 2019 do 3. 10. 2019.

25. Také obžalovaný byl podroben znaleckému zkoumání. Ze znaleckého posudku z psychiatrie, sexuologie vyplývá, že je simplexní a sociálně neobratnou osobností, avšak netrpěl a netrpí žádnou duševní chorobou ani sexuální deviací. Byl schopen plně rozpoznat nebezpečnost svého jednání a své jednání ovládat. Jednání nebylo motivováno psychickou či sexuální patologií, jednalo se o etické selhání simplexní osoby s incestním uspokojováním jeho sexuálních zájmů. Z psychiatrického hlediska není jeho pobyt na svobodě nebezpečný, ochranné léčení není navrhováno. Sexuálně deviantní preference nebyly zjištěny. Podle znalce z psychologie je jedinec v pásmu slaboduchosti (IQ [anonymizováno]). Jeho osobnost je simplexní, strukturována anomálně, s převládajícími rysy nezdrženlivosti a citové maladaptace, emocionalita je málo diferencovaná. Jeho možnosti resocializace i prognózu dalšího vývoje znalec považuje za nadějně.

26. Nyní k právní kvalifikaci. Jednání pod body 1. – 5. naplnil obžalovaný všechny zákonné znaky zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2, písm. a), b), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku. Obžalovaný poškozený [jméno] [příjmení] i [jméno] [příjmení] opakovaně zasunul pohlavní úd do přirození. Jednalo se tedy o pohlavní styk ve smyslu § 185 odst. 1 trestního zákoníku. Přitom pod bodem 1. a 4. překonal odpor poškozené [jméno] spočívající ve slovním nesouhlasu, odkopávání, a to tím způsobem, že ji držel. Vynutil si na ní tedy styk násilím. Násilí nemuselo být příliš intenzivní, neboť poškozená neměla s ohledem na svůj věk, mentální kapacitu a osobnostní vlastnosti (submisivita, závislost) šanci se tomuto příliš bránit. Pod bodem 2., 3. 5 zneužil bezbrannosti poškozené [jméno], neboť tato je mentálně retardovaná, vůbec předmětnému jednání nerozuměla a byla ho jako otce zvyklá poslouchat, byla tedy vůči němu psychicky zcela bezbranná, nebyla schopna mu dát najevo odpor a dělala to, co jí řekl. Zasouvání pohlavního údu do přirození obou poškozených je souloží, byla tedy naplněna i kvalifikovaná skutková podstata podle § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Obžalovaný musel nepochybně vědět, že poškozené jsou mladší 18 let (§ 185 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku), jednalo se o jeho dcery.

27. Poškozená [jméno] [příjmení] utrpěla v důsledku jednání pod bodem 1. a 4. posttraumatickou stresovou poruchu, která se projevovala způsobem, popsaným ve výroku rozsudku, tedy těžkou újmou na zdraví. Těžkou újmou na zdraví se podle § 122 odst. 2 trestního zákoníku rozumí vážná porucha zdraví nebo jiné vážné onemocnění, spočívající v postižení či újmě vymezené pod písmeny a) až i) § 122 odst. 2 trestního zákoníku. Pro pojem těžká újma na zdraví platí v podstatě tatáž kritéria jako pro výklad pojmu „ublížení na zdraví“, přičemž rozdíl mezi těmito pojmy spočívá především v tom, že při těžké újmě na zdraví musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění, a dále v tom, že porucha zdraví musí mít delší trvání, což zákon v § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku vyjadřuje slovy „delší dobu trvající porucha zdraví“. Za těžkou újmou na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku je třeba považovat nejen delší dobu trvající vážnou poruchu zdraví fyzického, ale i duševního, popř. delší dobu trvající vážné duševní onemocnění. Za delší dobu trvající poruchu zdraví soudy považují vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění, které omezovaly způsob života poškozeného nejméně po dobu šesti týdnů. Vážná porucha zdraví nebo vážné onemocnění především znamená velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného, musí být spojena s takovými potížemi, které sice trvají delší dobu, avšak i svou povahou překážejí poškozenému v obvyklém způsobu života, do něhož mu vážně zasahují tak, že se nemůže projevovat a chovat tak, jak bylo jeho zvyklostí a jak bylo nutné pro zajištění jeho životních poměrů. Pokud jde o vznik posttraumatické stresové poruchy, ta může u poškozeného v různé intenzitě přetrvávat po relativně dlouhou dobu, avšak o těžkou újmu na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku se může jednat jen v případě, že tato psychická porucha se po delší dobu (tj. obecně alespoň kolem šesti týdnů) projevuje jako vážná porucha zdraví. Tento zákonný znak plyne z návěty § 122 odst. 2 trestního zákoníku, podle níž musí jít o vážnou poruchu zdraví srovnatelnou s jinými vážnými poruchami zdraví obsaženými v ostatních alternativách tohoto zákonného ustanovení, jako je např. ztráta nebo podstatné snížení pracovní způsobilosti, mučivé útrapy, poškození důležitého orgánu.

28. V daném případě je prokázáno, že poškozená vykazovala příznaky uvedené choroby, přičemž řada z nich jí výrazně omezovala v obvyklém způsobu života. Jedná se především o výrazné poruchy spánku, nechutenství, váhový úbytek, ale i ztrátu schopnosti věnovat se dřívějším zálibám. V neposlední řadě se pak jedná o tzv. flashbacky, tedy opakované vrácení vzpomínek na traumatickou událost. Tyto symptomy přetrvávaly u poškozené po dobu, která výrazně převyšuje dobu šesti týdnů. Je nepochybné, že uvedený následek je v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného. Obžalovaný poškozenou opakovaně traumatizoval vynucenými pohlavními styky, příčina tedy nepochybně tkví v obou útocích, popsaných pod body 1. a 4. rozsudku.

29. U všech útoků se obžalovaný zároveň dopustil přečinu soulože mezi příbuznými podle § 188 trestního zákoníku, když vykonal soulož na dceři, tedy příbuzné v pokolení přímém.

30. Jednání obžalovaného pod body 1. – 5. nutno posoudit s ohledem na odlišná skutková zjištění oproti obžalobě jako jeden pokračující trestný čin (resp. dva pokračující trestné činy) ve smyslu § 116 trestního zákoníku, když jednotlivé dílčí útoky byly vedeny jednotným záměrem, naplnily skutkovou podstatu stejných trestných činů, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku. Během dokazování se nepodařilo určit časové údaje jednotlivých útoků přesněji, bylo možno vymezit pouze určitá období v závislosti na bydlištích obžalovaného a poškozených. Tato období na sebe v zásadě navazují. Proto je třeba dojít k závěru o blízké souvislosti časové.

31. Při rozhodování o trestu vycházel soud ze všech skutečností, uvedených v § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku.

32. Obžalovanému polehčuje skutečnost, že před spácháním trestné činnosti žil řádným životem. Nebyl totiž odsouzen pro trestnou činnost ani postižen pro přestupek či jiné protiprávní jednání. Tím ovšem výčet polehčujících okolností končí. Rozhodně nelze obžalovanému přiznat polehčující okolnost v podobě doznání. To by totiž muselo být úplné. Obžalovaný však popírá řadu znaků

skutkové podstaty trestného činu znásilnění, zejména ve vztahu k poškozené [jméno] [příjmení] (použití násilí). Obžalovanému naopak přitěžuje, že se trestné činnosti dopustil vůči více poškozeným, trestnou činností páchal po dlouhou dobu. Dále mu přitěžuje spáchání více trestných činů. K osobě obžalovaného bylo dále zjištěno, že je ženatý, je zaměstnán. Ve shodě se znaleckým posudkem z oboru psychologie hodnotí soud možnost resocializace obžalovaného jako dobrou, jedná se o první, byť závažný konflikt se zákonem. S ohledem na výše uvedené tedy soud dospěl k závěru, že odpovídajícím trestem je trest odnětí svobody, uložený v první polovině zákonné trestní sazby. Trest byl uložen jako úhrnný za více trestných činů.

33. Pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou, neboť nebyly splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, uvedené v § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku.

34. Poškozená [jméno] [příjmení] se připojila prostřednictvím kolizního opatrovníka k trestnímu řízení s nárokem na náhradu nemajetkové újmy ve výši 200.000 Kč. Tento úkon učinila řádně a včas. Jako důvod tohoto nároku uvedla zásah do osobnostních práv.

35. Ustanovení § 81 občanského zákoníku poskytuje obecnou ochranu osobnosti člověka., Každý je povinen cítit svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví, vážnost, čest a soukromí.

36. Podle § 82 odst. 1 občanského zákoníku má člověk, jehož osobnost byla dotčena, právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.

37. Podle § 2956 občanského zákoníku vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.

38. Podle § 2957 způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohrůžky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobení účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala.

39. V daném případě bylo prokázáno, že poškozená byla opakovaně traumatizována násilnými sexuálními útoky. Přes svou mentální retardaci je vnímala jako velmi negativní zážitek, což je patrné jak z její výpovědi, tak z výpovědi její sestry. Přitom obecně lze říci, že každý nedobrovolný pohlavní styk je pro člověka velmi ponižující, jedná se o zásah do jeho nejtímnější sféry osobnosti. V tomto případě je nutno dále vzít v úvahu, že poškozená byla opakovaně znásilněna vlastním otcem, kterému byla navíc svěřena do opatrování z důvodu svého postižení.

40. Soud dále přihlédl k majetkovým poměrům obžalovaného. Ten je stále v produktivním věku, je zdravý, v současné době je zaměstnán a má stálý výdělek 15 – 16 tisíc korun měsíčně.

41. Občanský zákoník neobsahuje žádné vodítko pro výpočet způsobené nemajetkové újmy na osobnostních právech a ponechává ji na úvaze soudu. V daném případě tedy soud zhodnotil výše uvedené skutečnosti a dospěl k závěru, že požadovaná náhrada nemajetkové újmy je přiměřená okolnostem trestné činnosti, její intenzitě i majetkovým poměrům obžalovaného a proto obžalovanému uložil tuto újmu v penězích nahradit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. Jiřina Pavlovičová

Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce. Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený má možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění obžalovaného z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Plzeň dne 2. srpna 2021

Mgr. Tomáš Bouček, v.r.
předseda senátu
Krajského soudu v Plzni

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. Jiřina Pavlovičová